

Lavantinske škofije

uradni list.

Vseбина. 1. Postni pastirski list za leto Gospodovo 1921. — 2. Postna postava za leto 1921. — 3. Smrt prečastitega gospoda Dr. Antona Mahnič, škofa na Krku. — 4. Osebna naznanila.

1.

Postni pastirski list za leto Gospodovo 1921.

MIHAEL,

po božji milosti in božjem usmiljenju knezoškof Lavantinski,

želi blagim duhovnikom in dragim vernikom svoje škofije mir, milost, blagoslov in vse dobro v imenu križanega Kristusa.

Et Ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum. In Jaz, ko bom povišan od zemlje, bom vse vlekel k sebi. (Jan. 12, 32).

V Kristusu ljubljani Lavantinci!

Od raznih strani se nam obeta in napoveduje v sedanjih nemirnih in nevarnih časih pomoč, tolažba, rešitev. Pa le od ene edine strani nam je zanesljivo upati boljše bodočnosti. Kraj, od koder nam pride gotova rešitev, od koder nam dosepeje prava blaženost, je najkrvavejša višina sveta, je samo le gora Golgota, kjer je na križu visel, umrl in ves svet odrešil Jezus Kristus, naša pot, resnica in naše življenje.

Približal se je zopet blaženi čas, v katerem se hvaležno spominjamo najznamenitejšega dogodka sveta, bridkega trpljenja in grenke smrti svojega Gospoda in Vzveličarja na lesu križa. Sveti postni čas nas resno opominja in nujno vabi, da se zaspani vzdramimo ter svoje oči upremo v sveti križ, ki je edini naš up, mir in blagor. V tem vzveličavnem času moramo radi premišljevati, pa voljno hoditi in moliti križev pot, ki vodi vrh Kalvarije h križanemu Kristusu. In pri njem moramo ostati, njega se močno oprijeti ter ga ponižno prositi in rotiti, da nas k sebi poteguje, tolaži, kreпча in pripravne dela za potrpežljivo nositev težav in križev, ki nas tarejo na tesni stezi v rajsko domovino.

Gospod, Jezusa bi radi videli! Bilo je po večerji pri Lazarju, Marti in Mariji v Betaniji in po veličastnem vходу iz Betanije v Jeruzalem, ko so pristopili nekateri pagani k apostolu Filipu in so ga prosili, rekoč: Gospod, Jezusa bi radi videli!

Filip je povedal njihove želje Andreju in oba apostola sta naznanila to svojemu mojstru. Tedaj je začel Jezus govoriti o svoji smrti, po kateri bo povečičan in ga bodo neverniki spoznali za Mesija. Prosil je Očeta, da poviša svoje ime, ki je bistvo božje. Topot je prišel glas z neba: Sem poveljčal in bom zopet poveljčal. Množica, ki je stala in slišala, je rekla, da je zagrmelo. Drugi so rekli: Angelj je z njim govoril.

Jezus pa je odgovoril in dejal: Ne zavoljo mene, ampak zavoljo vas je ta glas prišel. Zdaj je sodba sveta, zdaj bo vojvoda tega sveta izvržen. In Jaz, kadar bom povišan od zemlje, bom vse vlekel k sebi. Kdor v mene veruje, ne veruje v me, ampak v tistega, kateri me je poslal. In kdor mene vidi, vidi njega, ki me je poslal. Jaz, luč, sem na svet prišel, da nobeden, ki v mene veruje, ne ostane v temi. (Jan. 12, 20 nsl).

Jezus torej želi, na križu viseč, vse pritegniti k sebi z močjo svoje ljubezni, kar pomenjajo tudi njegove razpete, k nebesom povzdignjene roke. Čudežna reč! Mnogo se danes govori in piše o izrednih prikaznih na dva metra veliki podobi božjega Vzveličarja na križu tam v vasi Limpías na severnem Španskem. Ko se je v tamošnji farni cerkvi vršil meseca marca leta 1919 sveti misijon, je pri sklepu pridige videl neki otrok, kako Kristus s križa na altarju obrača nanj svoje oči, ter je to razodel misijonarju. Ko je

duhovnik otroka pomiroval, so naenkrat zaklicali še drugi otroci, da jih Jezus gleda. In mnogoteri odrastli so videli in klicali enako. Križani je svoje oči obračal na desno in levo, navzgor in navzdol, večidel z izrazom velike bolečine in žalosti, očitanja in svarjenja. Še več! Jezus je gibal in premikal svoj sveti obraz na desno in levo, je odpiral usta in polagoma zapiral. Njegovo lice je izpreminjalo barvo do blede barve muk in tug polne smrti. Kaplje krvi so s čela tekle po celem licu.

Čudovite te prikazni so trajale več mesecev; niso pa bile od vseh, ampak le od poedinih obiskovalcev cerkve zapažene; zlasti so jih videli zdravniki, učenjaki, pravniki, dijaki. Od tiste dobe so tisočeri in tisočeri domačini in tujci hruli v glasovito cerkev k čudodelni podobi. Ob posameznih dnevih je pridrčalo po sto avtomobilov v Limpas. V spominski knjigi, ki leži v zakristiji, je nad pet tisoč obiskovalcev pod prisego z lastnoročnim podpisom potrdilo te skrivnostne pojave. Nekateri zdravniki in učenjaki, ki so bili deloma neverni, so v temeljiti spisih priobčili svoja opazovanja. Prigodilo se je tudi mnogo spokorjenj in ozdravljenj. Na povelje rimske stolice preiskuje zdaj globokoverni in pobožni škof iz bližnjega mesta Svetega Andreja (Santander) vestno in ostro — izredno zadevo. In še-le po dokončani cerkveni preiskavi se bo dal značaj nenavadnih dogodkov ugotoviti.¹

Ljubi moji! Počakajmo sodbe iz Rima od poklicane oblasti. Sicer pa more Bog na našo dušo vplivati tako, da mislimo videti in vendar ne vidimo s telesnim okom. Božje delovanje na človeka ni navezano na navadna sredstva, ki so zunanji predmeti in naši telesni čuti; on more brez teh pripomočkov govoriti človeku. Tam v Limpaski cerkvi je Križani na nekatere obiskovalce napravil tako strašen vtis, da so se čutili čisto potrte in pobite. Drugi pa so videli Odrašenika s prijaznim, z milim pogledom. Kako bi le nas pogledal Jezus? O, mi lahko s križa kakor iz knjige beremo Jezusove misli, želje, nauke, opomine, čednosti, sodbe in obsodbe. Spričo tega sem sklenil v letošnjem postnem pastirskem listu govoriti k srcu vsem, ki jih Mučeni na križu k sebi vabi in jih koprne na se potegniti in objeti ter tako povišati in vzveličati. V sedanji slaboverni dobi je treba Kristusa oznanjevati, to je, njegova dela, njegove nebeške nauke in večnoveljavne resnice pridigovati, njegove nasvete in opomine k pobožnemu življenju z vsem povdarkom naglašati. Kdor Kristusa oznanjuje,

oznanjuje prav vse, kar potrebuje človeški rod k svoji časni in večni sreči.

Zategadelj sem se jaz že nekaj let sem na svojih apostolskih potovanjih in pri delitvah svete birme rad ravnal po geslu sv. apostola Pavla ter sem pogostokrat pridigoval o križanem Kristusu. Mi pa pridigujemo Kristusa in njega na križu razpetega. (I. Kor. 1, 23). Nisem namreč sodil, da vem kaj med vami, kakor le Jezusa Kristusa in tega križanega. (I. Kor. 2, 2). Obenem me je pri tem početju vodila beseda papeža Benedikta XV: Ljubezen Kristusova mora priti do vlade. K tem pridigam me je nagibalo tudi veselje, ki je polnilo moje srce, ko sem na apostolskih potovanjih po veliki vladikovini videl krasne križe na cerkvah, kapelah in hišah; ko sem jih z zelenjem in s cvetjem olepšane srečeval ob cestah, stezah in peš potih; ko sem jih zazrl med njivami, travniki in vinogradi, sem jih zasledil na brdih in bregih, zagledal na holmih in v dolih; zlasti ko so ob večni luči zažareli velikanski križi po gorah in hribih. Križ bo kril tudi našo krsto in bo senčil naš grob.

In tako bom vse svoje ljube škofljane brez izjeme peljal tja gori na goro Golgoto in jim bom z vso iskrenostjo povedal, kdo je tisti na križu, ki bi izredno rad vse k sebi privabil in priklenil. Trdno upam in pričakujem, da bo sleherni vernik slišal in v spominu ohranil kako vzveličavno besedo ter se bo vprihodnje po njej vestno ravnal v svojo dobro srečo, pozemeljsko in nadzemeljsko.

Ti, o Jezus, pa blagoslovi s svojim svetim križem mene, dušne pastirje in duhovno čredo, da bomo vsi pazljivi poslušalci in zvesti izpolnjevalci tvojih rešnih nauk s križa, da bomo vsi tebi verno vdani Simoni Cirenejci! Vexilla Regis prodeunt, fulget crucis mysterium. Zastava Kralja gre na dan, žaré se križa tajnosti.

Kristjani predragi in preljubi!

Pred kakšnimi osmimi leti so katoličani v brazilskem mestu San Paolo terjali upostavitev svetega križa v prostorni dvorani tamošnje sodne palače, od koder so ga bili nasprotniki odstranili. Približno dvajsettisoč hrabrih mož se je zbralo, da počastijo sveti križ, znak svojega odrešenja in vstajenja. Župan je vzel skriti križ, ga je poljubil in dal poljubiti mnogim odličnim gospodom in potem ga je nesel vesel doli na ulice. Pri zagledanju križa so se moški odkrili in iz tisoč grl je zagrmelo: Jezus križani naj živi! Začela se je slavnostna procesija. Solzé se in ihte od ganutja so klečale množice ob stezah. Vojščaki so salutirali, so pozdravljali srčno. Dvanajst godb je sviralo krasno. Iz oken so sipale gospe zelenje in cvetje, so sule gospodične vence in šopke na podobo križa, za katerim so nesli mo-

¹ Canisiusstimmen zugleich Stimme Mariä. Echo von Rom und der Herz-Jesu-Andacht. Freiburg, Schweiz, Oktober 1920. Heft 10. Str. 227 nsl. — Dr. Freih. von Kleist, Auffallende Ereignisse an dem Christusbilde von Limpas im Jahre 1919. Kirnach-Villingen (Baden), 1920. — Dionysius Filipe C. ss. R. Limpas. (Schreiben vom 3. Nov. 1920 in der Kathol. Kirchenzeitung, Salzburg, 11. November 1920. Nr. 45. Str. 361. nsl.)

gočno narodno zastavo. Navdušenje je doseglo vrhunec pred sodno hišo, kjer so na balkonu križ čakali cerkveni in svetni velikaši. Nepopisno ploskanje in klicanje je spremljalo križ na mesto, kjer se je prej lesketal in je začel zdaj zopet svetiti. Končno je šlo vse ljudstvo v dvorano ter je častitljivo defiliralo ali korakalo mimo znamenja svojega odrešenja in vzveličanja.

Tako sijajno so počastili močnoverni Braziljanci sveti križ. Leta 1920 so pa slovesno sklenili, rimskega papeža Benedikta XV. javno počastiti s tem, da so Njihovo krasno okrožnico *Pacem Dei munus pulcherrimum*, Mir najlepši dar božji celotno pridodali zborničnim aktom in kot tako priobčili.¹ Sledimo pogumno za temi globoko vernimi katoliškimi kristjani, pa povišujmo tudi mi sveti križ, ki je edini naš up, tolažnik in rešnik. Mi se moramo, kakor nas izpodbuja mašni uvod ob praznikih najdenja in pa povišanja svetega križa, hvaliti v križu našega Gospoda Jezusa Kristusa, v katerem je vzveličanje, življenje in vstajenje naše, po katerem smo odrešeni in osvobodjeni.

1. Tedaj pa pridite predvsem h Križanemu vi zakonski, da vas k sebi stalno naveže! Obnova krščanskega življenja se mora vršiti najpoprej v družinah. Od tod se bo širila po srenjah in pokrajinah, po deželi in državi. Po glasu se pozna hiša. Vsaka je ubrana na eden glas, ki je dober ali slab. V tej vlada glas vzajemnosti, v drugi glas nesložnosti. Kjer kraljuje pravi, dobri glas, tam ga ima hiša od vernega očeta in od pobožne matere. Ona vtisneta hiši pečat svojega značaja. Soglasnost osrečuje famijlo, zloglasnost jo slabi in pogublja. Iz družine prehaja dobri glas v človeško družbo, seveda, žal, tudi slabi. Čisti glas ima svoj sedež v notranjem, ne v zunanjem. Odmev je dušne umerjenosti. Te se pa človek navadi in nauči v šoli križa. Tu se zapoje nova pesem, se oglasi boljši spev; tu zaveje čistilni duh. Od dobre famijle biti, je bil in bo ponos slednjega razumnega človeka.

Kaj čuda, da je Jezus toliko skrbel za dobrost zakonske zveze. Povzdignil jo je v zakrament in jo je proglasil za nerazdružljivo. Njegove besede še stojijo v evangelju in se ne dajo iz njega izbrisati. Jaz vam povem, da vsak, ki pogleda ženo, da jo poželi, je že prešuštoval z njo v svojem srcu. In vsak, ki odpusti svojo ženo, razen zaradi prešuštva, stori, da prešuštva, in kdor se z odpuščeno oženi, prešuštva. (Mat. 5, 28. 32). In na vprašanje farizejev, je li dovoljeno možu, odpustiti svojo ženo iz kakršnega koli vzroka, je odgovoril sila resno: Ali niste brali, da On, ki je v začetku vstvaril človeka, ju je vstvaril moža in ženo in je rekel: Zaradi tega bo človek zapustil očeta in mater in se bo držal žene in bota dva v enem mesu. Tako nista več dva, tem-

več eno meso. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne loči. (Mat. 19, 3—6). Ko so ga doma njegovi učenci zopet ravno o tem vprašali, jim je rekel: Kdorkoli odpusti svojo ženo in vzame drugo, pruštuva zoper njo. In ako žena odpusti svojega moža in se omoži z drugim, prešuštva. (Mark. 10, 11. 12).

Kako visoko je Jezus cenil družino, je neovržno pokazal s tem, da je sam živel trideset let v nazareški hiši z Marijo in s svojim krušnim očetom Jožefom, katerima je bil pokoren in njima je pomagal pri zaslužku vsakdanjega kruha. In ko je sv. Jožef bržčas zgodaj umrl, je Jezus sam skrbel za svojo božjo mater in jo je ob svoji smrti izročil v varstvo najbolj ljubljenu apostolu. Še več! Jezus se je udeležil celo ženitnine v Kani galilejski in je storil tam v nedopovedno veselje ženinu in nevesti in vsem gostom prvi svoj čudež. In v svojem nadtriletnem javnem učenju je večkrat obiskal družinske hiše, kakor hišo Petra in Andreja v Kafarnavmu, hiši Simona farizeja in Levija Alfejevega v Jeruzalemu, hišo Zaheja nadcestinarja v Jerihi, hišo Lazarja v Betaniji. Veliko ljubezen je kazal do družinskih očetov. Ali ne? Pristopite krščanski očetje h križu in povedal vam bom, kako izredne dobrote je delil Križani stiskanim očetom!

Učenik, če kaj premoreš, usmili se nas in pomagaj nam! Tako je prosil potrto očeta Jezusa, ko je prišel po preobraženju na gori Tabor zopet med množice, da mu ozdravi sina od mutastega duha, ki ga mnogokrat vrže v ogenj in vodo, da bi ga uničil. Jezus pa mu je rekel: Če moreš verovati; verujočemu je vse mogoče. In brž je zavpil oče in je rekel s solzami: Verujem, Gospod, pomagaj moji neveri! In v tem trenutku je Jezus mladeniča rešil gluhega in mutastega duha, ga je prijel za roko in izročil srečnemu očetu. (Mark. 9, 13 nasl). — Gospod, pojdi doli, preden moj sin umrje! Ko je Jezus zopet prišel iz Judeje v Kano galilejsko, je stopil neki kraljevnik, čigar sin je ležal bolan v Kafarnavmu, pred njega in ga je prosil, naj pride doli in ozdravi njegovega sina, ki je začel že umirati. Jezus mu je rekel: Ako ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete. Ko pa je oče le še dalje in dalje prosil, mu je Čudodelnik nazareški rekel: Pojdi, tvoj sin živi! Mož je veroval besedi ter je odšel. Pa že na potu tja doli so mu hlapci prišli naproti in so naznanili, da njegov sin živi. Tedaj jih je spraševal po uri, ob kateri mu je odleglo. In so mu rekli: Včeraj ob sedmi uri ga je zapustila mrzlica. Oče je takoj spoznal, da je bilo tisto uro, ko mu je Jezus rekel: Tvoj sin živi. In je veroval on in vsa njegova hiša. (Jan. 4, 46 nasl).

Še večjo dobroto je usmiljeni Jezus izkazal tretjemu očetu. Prišel je shodniški načelnik Jair in

¹ Lavantinske škofije uradni list. V Mariboru, dne 12. oktobra 1920. Štev. VIII odst. 61. str. 113 nasl.

je padel Jezusu pred noge ter ga je prosil, naj bi šel v njegovo hišo. Kajti imel je edino hčer, kakih dvanajst let, in ta je umirala. Ko je Jezus tja šel, pride nekdo k Jairu in mu pove: Tvoja hči je umrla, nikar ga ne nadleguj! Ko pa je Jezus slišal te besede, je odgovoril dekličnemu očetu: Ne boj se, le veruj in oteta bo! In ko je stopil v hišo, je prijel deklico za roko in je zaklical: Deklica vstani! In njen duh se je povrnil in je takoj vstala; in je velel, ji dati jesti. In njeni starši so se zavzeli. (Luk. 8, 41. 42. 49 nsł). — To so trije skrbni očetje, katerim je Kristus hitro pomagal v njihovih hudih nadlogah in težavah. Odvzel jim je težke križe z ramen. Bili so mu pa tudi hvaležno vdani in nanj navezani s svojimi družinami vred, ki so verovale v njega in ga ljubile.

Pa še mnogim drugim možem trpinom je Mož bolečin (Is. 53, 3) podelil izrednih dobrot in milosti. Gospod, ako hočeš me moreš očistiti, je klical mož poln gob. In Jezus, iztegnivši roko, se ga je dotaknil, rekoč: Hočem, bodi očiščen! In takoj so mu gobe prešle. (Luk. 5, 12. 13). — Mrtvoudnemu, ki so ga možje na postelji prinesli in so ga skozi strešje spustili v sredo hiše pred sedečega in učečega Jezusa, je ta zaklical: Rečem ti, vstani, vzami svojo posteljo in pojdi na svoj dom! In nemudoma je vstal in vzel posteljo, na kateri je ležal, pa je odšel na svoj dom in je Boga hvalil. In vse je groza obšla in so hvalili Boga. In so se napolnili s strahom, rekoč: Danes smo videli čudovite reči. (Luk. 5, 18 nsł). — Vstani in stopi na sredo, je velel v shodnici Jezus človeku, čigar desna roka je bila suha. In se je vzdignil in je stal. Jezus pa mu je rekel: Stegni svojo roko; in je stegnil, in bila je ozdravljena. (Luk. 6, 6 nsł).

V hiši nekega poglavarja farizejev, h kateremu je prišel Gospod v soboto kruh jest, je zapazil pred seboj vodeničnega človeka. In koj ga je prijel in ozdravil ter odpustil. (Luk. 14, 1 nsł). — Jezus učenik, usmili se nas, je klicalo od daleč deset gobavih mož, ko je šel Jezus v neko vas. Zagledavši jih, je rekel: Pojdite in pokažite se duhovnikom! In ko so šli, so bili očiščeni. In ko se je eden vrnil in je padel na obraz pred njegove noge in ga je zahvalil, mu je dejal Jezus: Vstani, pojdi, ker tvoja vera ti je pomagala! (Luk. 17, 11 nsł). — Poslušajte še dva prečudna čudeža! Jezus je obiskal Jeruzalemsko bolnišnico Betzajdo, ki je imela pet lop, v kateri je ležala velika množica bolnikov, slepih, kruljavih, suhournih. Med njimi se je nahajal človek, ki je bil osemintrideset let bolan. Ko ga je Jezus zagledal, mu je rekel: Ali hočeš ozdraveti? Bolnik mu je odgovoril: Gospod nimam človeka, da bi me dejal v kopel, kadar se voda zmezi. Preden pridem jaz, stopi drug pred menoj vanjo. Jezus mu reče: Vstani, zadeni svojo posteljo in hodi! In tisti človek je precej

ozdravel in je vzel svojo posteljo ter je hodil. Potlej ga je Jezus našel v tempelju in mu je dejal: Glej, ozdravel si, kar več ne greši, da se ti ne prigodi kaj hujšega! (Jan. 5, 1 nsł).

Kar svet stoji, se ni slišalo, da bi kdo sleporojenemu odprl oči, tako je klical sleporojeni človek judom, ki so se hudovali, da ga je Jezus sobotni dan ozdravil. Pljunil je na zemljo ter naredil testo iz pljunka in je pomazal njegove oči, rekoč: Pojdi, umij se v kopeli Siloe! Tedaj je odšel in se je umil in je videl. Toda zaslepljeni judje niso verjeli o njem, da je bil slep in da je spregledal. Mučno so izpraševali njegove starše in so njega zopet in zopet zaslišali. Ko niso mogli zaslepljenci ničesar doseči, so ga pahnili vun. Jezus pa ga je vprašal: Veruješ ti v Sina božjega? On je odgovoril: Gospod, verujem. In poklekivši ga je molil. (Jan. 9, 1 nsł).

Iz doslej navedenih dogodkov jasno razvidimo, kako je Kristus ljubil može in kake dobrote jim je izkazoval. In blagi možje so si dobljene dobrote dobro zapomnili, pa so hruli za svojim dobrotnikom v puščavo, da poslušajo tam njegove čudovite pridige. Dneve in dneve so vztrajali pri njem, ko jim je lomil kruh božje besede. In v zahvalo za te žrtve, jih je nasitil enkrat pet tisoč s peterimi hlebi in z dvema ribama, pa je še preostalo dvanajst polnih košev koscev, in drugikrat je postregel štirim tisočem s sedmerimi hlebi in z malo ribicami, pa so pobrali še sedem polnih košaric ostankov. O močnovrni in krepkovoljni možje! Kdo jih ne slavi, občuduje in blagoruje?

Zakaj teh vrlih Jezusovih pripadnikov ne posnemajo zvesteje današnji krščanski očetje in moži, katerim ni treba za božjim Učenikom hiteti v samoto ter tam trpeti in stradati? V cerkvi prebiva Jezus. Tu se jim lomi kruh božje besede in se jim deli mana nebeška. Katoliški možje, bodite goreči ljubitelji svojega vsemogočnega in vsedobrega Prijatelja!

Kakor družinske očete enako kliče in vabi božji Vzveličar tudi ljube matere in žene k svojemu križu. Pridite torej gospodinje krščanskih familij in izvedite, kdo je tisti, ki je na križu povišan od zemlje in ki želi vas k sebi pridružiti, vam vaše butare olajšati ter jih blagosloviti! O veliko, veliko gorja je na svetu, in dobršen del te težnje morate ve prenašati. Toda pomočnika in variha imate, kakor ga tako nima nobeden drugi stan. Je pa tudi neminljiva čast in slava ženskega spola, da niso žene Jezusa nikdar žalile in kaj še le zaničevale. Ne, ampak žene so Jezusu stregle ves čas njegovega javnega delovanja tja do njegove smrti in še dalje naprej. Služile so mu s svojim imetjem, *ministrabant ei de facultatibus suis*, kakor naglašja sv. evangelist Lukež. (Luk. 8, 3).

Tam v judejskem gorovju v mestu Hebronu je mnogoizkušena teta Elizabeta počastila s pozdravom Marijo in njenega božjega Otroka. Prorokinja Ana, štiriinosemdesetletna vdova, je molila in hvalila božje Dete v tempelju Jeruzalemskem. In neka žena izmed množic je povzdignila glas in je Jezusu rekla: Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile! Ko se možje niso upali pokazati Jezusu svoje vdanosti, tedaj so žene šle za njim, ko je težki križ nesel na kraj mrtvaških glav ter so vzdihovale in se jokale zavoľjo njegovega strašnega trpljenja. Stopile so pod križ, pa so spremljale Jezusovo telo do groba. In ko je zasvital prvi dan tedna, so obiskale grob, da bi mazile božje truplo in ga z dišavami obvarovale trohnobe. Ko so se s strahom in z velikim veseljem vračale, jih je Jezus srečal, rekoč: *Avete*, pozdravljene! One pa so pristopile in objele njegove noge ter ga molile. (Mat. 28, 8. 9).

Jezus je bogato povrnil in poplačal iskreno, požrtvovalno ljubezen blagodušnim ženam. Podelil jim je toliko dobrot, da so bile s tem najbolj odlikovane. Ali morebiti ne? Pa poslušajte, krščanske duše! Tam v kraju Tira in Sidona je srečal pagansko ženo Sirofeničanko, ki je imela zelo bolno hčer in je takoj padla k njegovim nogam, proseča, naj izžene hudobca iz njene hčere. In on ji je rekel: Pusti, da se prej nasitijo otroci; ni namreč prav vzeti kruha otrokom in ga vreči psičkom. Žena pa je verno in zaupno odgovorila: Kajpada Gospod, tudi psički jedo pod mizo od drobtin otročičev. In Jezus začuden odgovori: Zaradi te besede pojdi; hudi duh je šel iz tvoje hčere. In ko je odšla v svojo hišo, je našla deklico ležati na postelji in da je satan odšel. (Mark. 7, 24 nsl). Čudovita žena je ta paganska mati zavoľjo svoje vere in svojega upanja v Jezusovo moč. Slula bo, dokler se bo oznanjeval evangelj širom sveta.

Jaz pa nadalje vprašam, kdo ni do srca ganjen, kadar bere ali sliši, kako milostno se je Jezus pogovarjal s Samarijanko ob studentu Jakobovem? Njegova ljubezen in miloba je izpreobrnila grešno ženo, ki je potem svoje someščane Samaritane pridobila za obljubljenega in doposlanega Mesija. Zategadelj je Jezus dva dni ostal v nekdanji stolnici izraelskega kraljestva. — Pa koga ne pretrese prizor, ko nesejo mrliča iz mesta Najma in jim pride Jezus naproti? Ko zagleda ubogo mater vdovo in jo sliši jokati, ji tolažljivo veli: Ne jokaj! Potem pristopi k pogrebem ter obudi mrtvega sinka k življenju in ga izroči presrečni materi, ki je zdaj točila solze radosti kakor poprej žalosti.

Strmenja nad Jezusovim usmiljenjem do žen se ne more vbriniti, kdor bere v evangelju sv. Marka naslednje poročilo. Bila je žena, ki je imela krvotok dvanajst let ter je veliko prestala od mnogih zdravnikov in je vse svoje potrošila, pa ni nič pomagalo,

temveč še huje je bilo. Ta žena je slišala o Jezusu, pa je prišla med množico od zadaj in se je dotaknila njegovega oblačila. In takoj je čutila na životu, da je ozdravljena nadloga. In Jezus se je ozrl, da bi videl njo, ki je bila to storila. Žena pa se je bala in trepetala, ker je vedela, kaj se je zgodilo na nji, ter je prišla, padla predenj in mu je povedala vso resnico. On pa je rekel: Hči, tvoja vera te je ozdravila. Pojdi v miru in bodi zdrava svoje nadloge! (Mark. 5, 25 nsl). Kako so pač morale te ljubeznive besede osrečiti ženo, ki je v dolgi bolezni vsa nasvetovana zdravila poskusila in je storila vse, kar so ji zdravniki naročili. Vendar zaman! Bila je bogoslužna in čednostna, ker ji Gospod ni rekel: Opuščeni so ti grehi! Molila je mnogo, da bi ji dal Bog zdravje. Ali Bog ni dvanajst let uslišal njene molbe, da poskusi njeno vero in da postane predmet Jezusovega čudeža. Imela je tako živo vero, da je govorila: Ako se le njegovega oblačila dotaknem, bom ozdravela.

Skoraj še ginljivši prizor nam je opisal živočutni sv. Lukež. Jezus je neprestano izkazoval ljudem duhovna in telesna dobra dela usmiljenja. Kamor je stopila njegova noga, tam so vzkile cvetke ljubezni, in kadar je odprl svoja usta ali je v blagoslovu povzdignil svoje roke, tedaj so se dvigali vrelci veselja, so padli vstajali, so se potrti vzravnali, so padale verige in je jetnikom zasvitala prostost. Sijajen vzgled te dobrotljivosti je naslednji presunljivi dogodek. Jezus je učil neko soboto v shodnici. In glej, bila je žena, ki je imela duha bolezni osemnajst let in je bila sključena in nikogar ni mogla kvišku pogledati. Pač velika sirota, ki ni mogla k nebesom pogledati, ni mogla pogledati v obraz otrokom svojega ljudstva. Tudi v tej uri ni mogla v obličje pogledati tistemu, ki je govoril besede življenja in ljubezni, da se ji je srce topilo radosti in se ji je kri hitreje pretakala po žilah. V vseh letih njene bolezni je ni nikdar tako grozno bolelo, da ni mogla kvišku pogledati, kakor to soboto. Kakor balzam na odprto rano, tako so padale Jezusove besede na njeno prežaljeno srce. Čim dalje ko je poslušala, tem živeje je želela, pogledati božjemu zdravniku v obraz — pa ni mogla nikakor kvišku pogledati.

Jezus pa ni le učil z besedami, ni le pogledal vseh ravno stoječih poslušalcev, ampak je videl tudi sključeno ženo. In ni le videl njene borne zunanjosti, videl je zlasti njeno koprneče srce, njeno trpečo dušo. Ko pa je Jezus ženo videl, jo je poklical k sebi in ji rekel: Žena, rešena si svoje bolezni! In je roke položil na njo, in tako se je vzravnala in je Boga slavila. Res da! Jezusove besede so duh in življenje ter imajo vstvarjajočo moč. Kar on pove, je resnica; njegovi volji se vse vklanja, tudi priroda, tudi smrt, tudi pekel. Satan koj izpusti svojo žrtev, katero je dolgih osemnajst let mučil. Kjer Kristus povzdigne

roke k blagoslovu, tam izgine prekletstvo peklenega duha. Žena se je brž vzravnala in je slavila Boga. Silno breme, ki ga je dolgo nosila, ji je odvzeto. Prenehala je sključenost; žena ravno stoji, vidi nebo, svoje ljudstvo, vidi posebej Sina človekovega, ki je znal tako tolažljivo govoriti ter tako hitro in uspešno pomagati. In čustva ljubezni in hvaležnosti, ki so polnila njeno srce, so se zlila v slavospev, ki ga zapoje sredi srenje, ki je strme gledala na ozdravljeno ženo in jo poslušala sočutno. Slavila je Gospoda Boga, da jo je obiskal in ji rešitev podaril.

Človek bi pričakoval, da se bodo vsi pričujoči veselili izrednega dogodka. Toda ne in ne! Shodniški načelnik je postal nevoljen, da je Jezus v soboto storil čudež. Svojo nevoljo je izlil nad ženo in nad množico, češ, da naj ne prihajajo in se ozdravljajo sobotnega dne, marveč v prejšnjih šesterih dneh. Ko je Gospod slišal hlinjenca, se je potegnil za ženo in ljudstvo, rekoč: Hinavci, ali ne odveže vsakdo izmed vas v soboto svojega vola ali osla od jasel in ga žene napajat? Te Abrahamove hčere pa, ki jo je satan zvezal, glejte, 18 let, ni bilo treba rešiti te vezi sobotni dan? Na prejasni zagovor so sovražniki obmolknili, so se sramovali in so odstopili. Blago ljudstvo pa se je veselilo nad vsem, kar je slavnega delal. (Luk, 13, 10—17). Veselimo se tudi mi vsi tega veličajnega čudeža Jezusovega, storjenega vredni ženi, pa gledajmo hvaležni in upapolni kvišku h križani Ljubezni!

Krščanske žene, kaj, ko bi kateri veljal klic: Prešuštnica je, kakor so farizeji in pismarji pripeljali k Jezusu ženo in so jo postavili na sredo in so mu rekli: Učenik, ta žena je bila ravnokar v prešuštvu zasačena. Kaj praviš ti? Jezus se je sklonil in je s prstom pisal po zemlji. Ko pa niso nehali s prašanji, se je vzklonil in jim je rekel: Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen na njo. Potem se je zopet pripognil in je pisal po zemlji — najbrž imena in pa grehe tožnikov, ki bi bili morali pripeljati tudi zapeljivca, da se obadva kamenjata — morebiti so pa prevarili ženo samo le, da bi Učenika izkušali in ga zatožiti mogli. Ko se je Jezus vzklonil, so bili tožitelji že vsi pobegnili tako, da je rekel ženi, kje so tisti, ki so te tožili? Ali te ni nobeden obsodil? Ona pa je rekla: Nobeden, Gospod! Tedaj je odvrnil Jezus: Tudi jaz te ne obsodim.

Jezus je ravnal tako milo s to grešnico, ker je videl njen resnični kes in trdni sklep nič več grešiti. Zato pa je tudi svečano pristavil: Vade et iam amplius noli peccare. Pojdi in že nikar ne greši več! (Jan. 8, 3—11). Ah, da bi ne bilo v škofiji grešnic, ki bi se morale po Mozesovi postavi kamenjati. Proč z grehi zoper šesto in deveto zapoved božjo! Proč z ločitvami katoliških zakoncev! Jezus se je le enkrat usmilil prešuštnice, drugokrat bi ji ne bil

več prizanašal, kakor razvidimo iz svarila: Nikar ne greši več!

Pa Jezus je dalje razodeval posebno ljubezen do ljubečih žen in mater s tem, da jim je otročiče blagoslovljal, da je očitno pohvalil vdovo zavoljo darovanega helarja v tempelju, da je tolažil Jeruzalemcinke, rekoč: Ne jokajte, da se je po častitem vstajenju prikazal ženam, ki so obiskale njegov grob, da mazilijo njegovo božje telo. In s križa je pogledal svojo milo mater ter jo je v skrb izročil apostolu ljubezni. — Velike dobrote terjajo tudi veliko hvaležnosti. Zatorej pa ljubite vse zakonske iskreno Križanega in skrbite, da bo gospodoval in kraljeval v vaših družinah! Ecce homo rex noster! Glej človek naš kralj, bodi geslo vam in vašim hišam!

2. Zdaj pa pokličem tebe, draga mladež, ki si up mojega srca, ter te popeljem h križu z živo željo, da znanprej v Križanega trdno veruješ in upaš, ga srčno ljubiš, častiš in moliš, ga rada poslušaš in posnemaš.

Pred vsem vprašam vas, še otroke, kdo je ta na križ pribiti? Tisti je, ki je bil sam otrok, da postanete vi otroci božji, za katerega so nedolžni otroci kri prelili in se zdaj z njim radujejo in se bodo vekomaj radovali v raju. Tisti je, ki je sam šel v tempeljsko šolo — ne v kako drugo — in je med učniki sedel, jih poslušal, jim odgovarjal in jih prašal. Vedel se je torej, kot dvanajstletni deček, kakor se naj obnašajo učenci in učenke, da namreč v šoli mirno sedijo, zvesto poslušajo, dobro odgovarjajo in če treba tudi vdano vprašajo za pojasnila. Na križu visi tisti, ki je večnega spomina vredne besede zaklical tja med svet: Pustite malim k meni priti in nikar jim ne branite; kajti takih je božje kraljestvo! S tem odlokom je ustanovil ljudske šole, kakor je dal prvi nadnaravni šolski zakon z ukazom: Pojdite in učite vse narode!

In Jezus je postavil celo otroka v sredo svojih učencev in ga jim je za vzgled dal, rekoč: Če ne bote, kakor ta otrok, ne pojdete v nebeško kraljestvo! Pa še več je storil Jezus za otroke. Obkrožil jih je z visoko trdnjavo, da jih svet ne pohujša in zapelje, da jih ne pokvari in pogubi. To rešilno obzidje je grozno gorje, ki ga je zapretil pohujšljivcem, kliče: Gorje tistemu, ki pohujša enega teh malih, ki v mene verujejo; bolje bi mu bilo, da se mu obesi mlinski kamen na vrat in se potopi v globočini morja! O, da te strašne besede ne zadenejo nobenega Lavantince! Ko bi kateremu prišla hudobna misel ali želja, pohujšati nedolžnega otroka, naj se spomni tega mlinskega kamna in te morske globine — in izkušnjave bo konec.

Tako je torej Križani, ljubi otroci, vaš prijatelj, branitelj, rešitelj. On vas poteguje za seboj. Sledite za njim, pa ga ljubite in hvalite z vsemi močmi svojih

mladih src! Obiskujte ga pridno tam, kjer gori večna luč in vam kaže kraj, kjer biva dan in noč. Jeruzalemski otroci so hiteli slovesno na živinčetu v mesto jahajočemu Jezusu naproti ter so mu v tempelju klicali: Hosana Sinu Davidovemu! In Jezus se je potegnil za pozdravljajoče zoper farizeje, ki so godrnjali nad tem vzklikom: Ali ne veste, da si je Gospod iz grl otročičev in iz ust dojenčkov pripravil čast in slavo? Ljubi otroci delajte enako, in Jezus bo vaš zagovornik, bo vaš varih!

Za malimi otroki povabim velike, da me spremljajo na sveto goro in tam izvejo, kdo je tisti, ki jih s križa k sebi vabi in na se navezuje. Krščanski mladeniči in krščanske mladenke! Kristus križani vas vse močno ljubi, kakor je to nedvomno dokazal s svojim vablјivim obnašanjem do mladeništva. Ali ne? Čujte in strmite!

Pastirji so bili od angeljev povabljeni, da so smeli za Marijo in Jožefom prvi pozdraviti v sveti noči novorojenega Vzveličarja sveta. Mladenič, ki je bil že v materinem telesu očiščen izvirnega greha, je smel Jezusu pot pripravljati, nanj kakor na jagnje božje pokazati, ga krstiti — ta dan je bil pač najlepši v njegovem življenju — zanj umreti in od njega dobiti priznanje, da je največji, ki je bil rojen od žene. — Pozneje je zbral Jezus krog sebe 72 učencev, pa jih je šolal, vzgojeval, izpopolnjeval in pripravljajal za delo v svojem božjem kraljestvu na zemlji, v sveti Cerkvi. Neomadežanega Janeza je ljubil tako, da mu je dovolil pri zadnji večerji na prsih sloneti, na srcu počivati. Pozneje pa mu je vdihnil srčnost, da je pogumno stal pod križem. Mladenica, ki je prišel prašat za svet, je prijazno pogledal in ga je namah vzlјubil. Na mladeničih je storil veliko čudežev. Ozdravil je v znožju gore Tabor obsedenega fantiča, kakor tudi sina kraljevnikovega in pa hlapca rimskega stotnika. Mladenič je bil, ki je za Jezusom nesel pet ječmenovih hlebov in dve ribi, katere je Gospod blagoslovil, pomnožil in z njimi nasitil lačne množice v puščavi, pa je še ostalo 12 polnih košaric koscev, ki jih je v povračilo prejel blagi mladenič.

In Jezus je storil največja čudeža na dveh devičnikih. Obudil je k življenju mladeniča, ki so ga pravkar nesli iz Najma k pogrebu. In nedolžnega Lazarja v Betaniji je ljubil tako, da se je ob njegovi grobnici jokal in da ga je čez štiri dni iz groba poklical živega. Slovesno to obujenje v Betaniji je napravilo povsod najsilnejši vtis. Veliko judov je zaradi njega odstopilo in verovalo v Jezusa. Pa tudi trdovratnost farizejska je vzkipela do vrhunca. Od tistega dne so se veliki duhovniki in farizeji posve-tovali, da bi ga umorili. Zato Jezus ni več hodil očitno med ljudi, marveč je odšel v mesto blizu puščave, v Efrem ter je tam prebival s svojimi učenci do velike noči. Po vstajenju se je prikazal popolni-

koma v Emavs ter jima je razlagal sveto Pismo, da sta njuni srci plameneli.

Kaj pa, ko bi kateremu mladeniču Lavantincu veljal grozni očitek: Ta sin je zapravil svoje premoženje, živeč samopašno, nečisto? Tedaj pa naj gre v se in naj z izgubljenim sinom skesano sklene: Vstal bom in pojdem k svojemu Očetu in mu porečem: Oče, grešil sem zoper nebesa in zoper tebe! Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin, stori me kakor enega svojih najemnikov! In Oče nebeški ga ne bo zavrzel, mu bo s svojo milostjo pritekel naproti, pa ga bo ljubeznivo sprejel po izpovedniku, mu bo vse odpustil in ga bo bogato pogostil pri evharistični mizi. Nobeden tovariš mu ne bo smel več očitati, ta je potratil svoje premoženje z nečistnicami, kajti mrtev je zopet oživel in izgubljen se je našel.

Tudi s to morda najkrasnejšo priliko o izgubljenem sinu je Križani pokazal svojo globoko ljubezen do mladeničev. Katoliški fantje, oklenite se verno in neodjenljivo svetega križa! Križ bodi vaš prapor, vaš meč, vaš zaveznik v boju zoper poželenje, zoper prevarljivi svet, zoper vražjega izkušnjavca!

Učenik je tu in te kliče, je opozorila Marta Marijo, ko je brez veselja zrla tja v prazno prihodnost. (Jan. 11, 28). Učenik je tukaj in vas kliče, napovem zdaj vam, krščanska dekleta! Kdo je ta mojster, ki vas kliče h križu? On je, ki je Marijo devico izvolil za svojo mater, ki je obudil od mrtvih nedolžno hčer Jairovo, ki je mogočno ljubil pobožni sestrici Marto in Marijo ter je bil v Betaniji rad njun gost, pa nju je tolažil ob smrti predragega brata Lazarja in ga je njima v neskončno veselje in v znamenje gotovega vstajenja od mrtvih obudil k življenju. — V vedni poduk vsem mladenkam je Jezus povedal prepomenljivo priliko o deseterih devicah, o peterih modrih in peterih nespametnih. Mlade Lavantinke, sledite za pametnimi devicami, imejte pripravljeno v svetilkah olje, da sprejmete nebeškega ženina, kadar pride, da vas bo na sodnji dan spoznal za svoje neveste. Čujte torej, ker ne veste ne dneva ne ure! (Mat. 25, 1 nsl).

Ta je v mestu grešnica. Kaj, ko bi kateri mladenki veljal ta hudi očitek, kakor je Simon očitno obsodil grešnico, ki je prišla Jezusa mazilit, se pred njim javno kesat in ga odpuščanja prosit. In Jezus ji je grehe odpustil, ko je videl njeno veliko vero in ljubezen, njen večni kes in sklep, nikdar več grešiti. Odpuščeni so ti grehi. Tvoja vera ti je pomagala, pojdi v miru! (Luk. 7, 38 nsl). Vade in pace, ji je rekel milostno v slovo. To je tista Marija iz Magdale, ki je po svojem korenitem izpre-obrnjenju najbolj ljubila za Marijo Jezusa. Božji Vzveličar se ji je po vstajenju prikazal, ji naročil, naj naznani blago vest apostolom, da je vstal, in je že poprej napovedal njeno slavo po vsem svetu, ko je slovesno rekel gostom: Amen dico vobis. Resnično

vam povem: Kjerkoli se bo oznanjeval ta evangeli, pravilo se bo tudi, kar je storila, v njen spomin. (Mark. 14, 9). Prinesla je alabastrsko posodo mazila, se je postavila zadaj k njegovim nogam, mu je s solzami noge močila in brisala z lasmi svoje glave ter mu je poljubovala noge in maznila z dragim nardinim mazilom. Magdalenina slava stoji v evangelju, se razlega po svetu, odmeva v nebesih.

Krščanske mladenke, ki bi bile posnemale Magdaleno v grešnem življenju, posnemajte jo v poboljšanju v spokorjenju, v stanovitnosti v vsem dobrem tja noter do smrti. To se vam bode pa posrečilo, če bote z vso ljubeznijo in gorečnostjo služile Jezusu, ki je vaš zvesti branitelj, zanesljivi pomočnik, pravi odrešenik. Drugega ni in ga ne bo.

3. Krščanski posli, hlapci in dekle, ki pripadate katoliškim družinam, kam hočete vi iti, ako ne na goro gor h Križanemu, ki pozna vaše križe in vas srčno ljubi, kakor je to dokazal z vzvišenimi nauki, ki jih je posnel iz služabnega stanu.

Služite vdano in vneto ve, krščanske dekle, Križanemu, čigar mati Marija se je imenovala deklo Gospodovo! Če boste zveste dekle Gospodove, bote smele ob smrtni uri vzdihniti: Glej, ozrl se je Gospod na nizkost svoje dekle! (Luk. 1, 48). Bodite previdne v svojem govorjenju, da ne grešite in bližnjega v greh ne zapeljete, kakor sta dve dekli na dvoru višjega duhovnika Kajfa zaporedoma govorili zbežanemu Petru in sicer prva: Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem, in druga: Tudi ta je bil z Jezusom Nazarenom. (Mat. 26, 69—72). Ko je preplašeni Peter to tajil, je neki hlapec Kajfov, sorodnik tistega, ki mu je bil Peter na vrtu Getzemani odsekal desno uho, pristopil, rekoč: Te li nisem jaz videl na vrtu pri njem? (Jan. 18, 26). — Sicer pa veljajo sveti, od Jezusa hlapcem dani nauki v celem obsegu tudi deklam.

Božji Vzveličar je hlapcem rad delil dobrote. Ozdravil je od daleč bolnega hlapca, ki ga je rimski stotnik hvalil zaradi pokorščine, češ, če mu reče, stori to in stori, in je prosil za njegovo ozdravljenje s spominskimi besedami: Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, temveč reci le z besedo in moj hlapec bo ozdravel. (Mat. 8, 9). Beseda hlapec še vedno odmeva iz tega klica, ki se glasi neprenehoma pri svetih obhajilih. — In ujeti Jezus je Malhu, hlapcu velikega duhovnika, odsekano desno uho namah ozdravil. (Luk. 22, 51; Jan. 18, 10).

V svojih prekrasnih prilikah, ki so predočitve in pojasnitve nadnaravnih resnic, je Gospod rad omenjal hlapce. Čujte in molite, ker ne veste, kdaj je čas! Kakor človek, ki je odšel na tuje in zapustil svoj dom, ter dal hlapcem oblast za vsako opravilo. Čujte torej, da vas, ako pride nenadoma, ne najde spečih! Kar pa vam pravim, pravim vsem. Čujte, (Mark. 13, 33—37). Pri sv. Lukežu pa beremo: Bla-

gor tistim hlapcem, ki jih gospodar, kadar pride, najde bedeče. Resnično, povem vam, da se bo opasal in jih bo posadil k mizi ter jim bo stregel. In ako pride ob drugi straži ali ob tretji in jih tako najde, blagor tistim hlapcem! Bodite pripravljeni, ker ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov. Tisti hlapec pa, ki pozna voljo svojega Gospoda in se ne pripravi in ni storil po njegovi volji — vapulabit multis, bo tepen zeló. (Luk. 12, 47). Bedenje v milosti je nasprotno spanju v grehu, zvesto čakanje na Gospoda pa brezskrbnosti v delovanju za Boga in dušo.

Pa kaj, ko bi kateremu izmed vas, hlapci predragi, veljala strahovita obsodba: Nepridnega hlapca vrzite v zunanjo temo, tam bo jok in škripanje z zobmi! Rabite skrbno talente, ki ste jih prejeli od Boga, in sodelujte vestno z njegovo milostjo, da se ognete večni kazni! Gotovo poznate tisto znamenito priliko o talentih, ki jih je gospodar izročil svojim hlapcem in sicer prvemu pet, drugemu dva in tretjemu enega, vsakemu po njegovi zmožnosti. Prvi hlapec je s svojo marljivostjo prizaslужil pet drugih in drugi je pridela dva druga. Tretji pa je zakopal prejeti denar v zemljo in je lenaril. Ko je gospod z njimi obračunal, je rekel prvemu in drugemu: Prav, ti dobri in zvesti hlapci, ki si bil v malem zvest, te bom postavil čez veliko, pojdi v veselje svojega Gospoda! Ko pa je pristopil tretji, ki je skril talent v zemljo ter ni z njim delal, mu je rekel sodnik: Hudobni in leni hlapec, ti bi bil moral moj denar dati menjalcem, in bi bil jaz svoje sprejel z obrestmi. Vzemite mu talent in ga dajte njemu, ki ima deset talentov. Nepridnega hlapca pa vrzite v zunanjo temo; tam bo jok in škripanje z zobmi! (Mat. 25, 14 nsl).

Ljubi moji, vsi smo služabniki božji; zato veljajo lepi nauki in opomini, ki jih je Jezus naslovil in naslonil na hlapce, tudi vsem nam. Imenitna je postava ponižnosti v njegovem kraljestvu. Držimo jo in se ne napihujmo, čeprav smo goreče in natanko izvršili svoje dolžnosti! Recimo pohlevno: Ne rabljivi, ne koristni hlapci smo; kar smo storiti bili dolžni, smo storili. (Luk. 17, 10). Bodimo dalje strpljivi in spravljivi, ne pa trdosrčni in neusmiljeni. Ne posnemajmo hlapca, ki ni odpustil sohlapcu mali dolg 100 denarjev okoli 104 krone, medtem ko mu je Gospod odpustil 1000 talentov ali 62 milijonov kron. Brezsrčnega hlapca je Gospod prepustil mučiteljem, doklej ne vrne in ne poplača ves velikanski dolg. (Mat. 18, 28 nsl).

V nadlogah in težavah se spominjajmo izreka Kristusovega: Resnično, resnično, povem vam: Hlapec ni večji kakor njegov Gospod, ne apostol večji kakor, ki ga je poslal. (Jan. 13, 16). Jezus nas opravičeno tolaži v križih, ker je sam največ trpel in prestal — on naš mojster in Gospod. Ako vas svet

sovraži, vedite, da je mene prej sovražil ko vas. Hlapec ni večji od svojega gospoda. Ako so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas. (Jan. 15, 18 nsl). Katerikoli hoče postati večji, naj bode vaš hlapec. In kdorkoli hoče med vami biti prvi, naj bo hlapec vseh. Kajti tudi Sin človekov ni prišel, da bi se mu streglo, marveč da bi stregel in dal svoje življenje v odrešenje za mnoge. (Mark. 10, 42 nsl).

Kaj pomenljive so besede Križanega: Noben hlapec ne more služiti dvema gospodoma, ali bo namreč enega sovražil in drugega ljubil; ali se bo enega držal in bo zaničeval drugega. Ne morete služiti Bogu in mamonu. (Luk. 16, 13. 14). Tedaj pa, krščanski posli, ne služite svetu ampak Bogu! Ne delajte greha, da ne bote njegovi sužnji! Oklenite se tesno Križanega, ki vam ljubeznivo zatrjuje: Od-sihdob vas ne bom več imenoval hlapcev, ker hlapec ne ve, kaj dela njegov gospod. Vas pa imenujem prijatelje, ker sem vam oznanil vse, kar sem slišal od svojega Očeta. Pojdite in obrodite sad, da sad vaš ostane! Karkoli bote prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal. To vam napovem, da se ljubite med seboj. (Jan. 15, 15 nsl). O moji mili, če se bote ravnali po teh Jezusovih zapovedih, bo sleherni z mirno vestjo s starčkom Simeonom zapel ob uri ti zadnji: Zdaj pa odpusti svojega hlapca, Gospod, ker so videle moje oči tvoje vzveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov! (Luk. 2, 29—31).

4. Zdaj pa pokličem vas, bogate in premožne, da potujete na goro gor h Križanemu in zaslišite, kaj s križa vam velevala. Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih končata rja in molj in kjer jih tatje izkopljejo in ukradejo. Temveč nabirajte si zaklade v nebesih, kjer jih ne končata ne rja ne molj in kjer jih tatje ne izkopljejo in ne ukradejo. Kjer je namreč tvoj zaklad, tam je tudi tvoje srce. (Mat. 6, 19—22).

Jezus ni zavrgel bogatinov, nikakor ne, še v goste je šel k njim, kakor se je mudil na gostbi pri Simonu v Betaniji, pa je obiskal hišo Zaheja publikana, ki je bil zelo bogat.¹ Dajal jim je zlate nauke, kako si naj z bogastvom pridobivajo prijateljev, da bodo sprejeti, ko obnemorejo, v večna prebivališča. (Luk. 16, 9). Kaj bo pomagalo človeku, če pridobi ves svet, svojo dušo pa pogubi in zapravi? Premožni morajo biti usmiljeni do ubogih, ne pa brezsrčni, kakor je bil do berača Lazarja neki bogatin, ki se je oblačil v škrlat in v tančico in se je vsak dan sijajno gostil; Lazar pa je ležal pred njegovimi vrati poln tvorov, želeč se nasititi z drobtinami, ki so padale z bogatinove mize, in nihče mu

jih ni dajal. Ko je siromak umrl, so ga angelji nesli v Abrahamovo naročje. Umrl pa je tudi bogatin in je bil pokopan v pekel.

Bogatin, ki so radodarni do ubožcev in so potrpežljivi s svojimi dolžniki, pa so bogoslužni in bogati na krščanskih čednostih, se ni treba bati gorja, ki ga je Jezus izrekel: Gorje vam bogatinom, ki imate svojo tolažbo! Gorje vam, ki ste nasičeni, ker bote stradali! Gorje vam, ki se sedaj smejite, ker bote žalovali in jokali! (Luk. 6, 24 nsl). O nevarnosti bogastva je rekel Jezus svojim učencem: Kako težko bodo tisti, ki imajo denar, prišli v božje kraljestvo. Učenci pa so se čudili ob njegovih besedah. Ali Jezus jim je odgovoril zopet: Otroci, kako težko je tistim, ki zaupajo v denar, priti v božje kraljestvo. In učenci so se še bolj čudili, govoreč med seboj: Kdo se torej more vzveličati. Jezus pa jih pogleda in jim reče: Pri ljudeh je nemogoče, ne pa pri Bogu; kajti pri Bogu je vse mogoče. (Mark. 10, 23 nsl).

Tudi bogatin more priti v nebesa, ako nima grehov, kakor pride kamela skozi šivankino uho, skozi manjša in ozka mestna vrata, ako ni obložena s pretežkimi tovari. Tako je prišel bogati nadcestinar Zahej laglje v nebeško kraljestvo, kakor je priti velblodu skozi iglino uho, ker je dal polovico svojega premoženja ubogim in je bil pripravljen, četverno povrniti vsakemu, katerega bi bil ukanil in prevaril. God sv. Zaheja publikana slavi Cerkev letno dne 23. avgusta. Bogati naj torej gospodarijo s svojo pozemeljsko imovino tako, da ne bodo napravili večnih zakladov.

Veliko čudo! Največjo zadnjo čast je Jezusu izkazal ravno bogat mož, ki je snel njegovo telo s križa in ga je pokopal v lastni svoj grob. Izredno ganljivo nam poroča o tem najsvetejšem pogrebu prvi sveti evangelist. »Ko pa je nastal večer, je prišel neki bogat mož iz Arimateje, po imenu Jožef, ki je bil tudi sam učenec Jezusov. Ta je šel k Pilatu in je prosil za Jezusovo telo. Tedaj je Pilat ukazal, dati telo. In Jožef je vzel telo in ga je zavil v čisto tančico in ga je položil v svoj novi grob, ki ga je bil izsekal v skalo; in je zavalil velik kamen k vhodu groba in je odšel.« (Mat. 27, 57 nsl). Blagi bogatin arimatejski je gotovo vršil še vsa druga telesna dobra dela usmiljenja, kakor je storil tu sedmo, pokopavati mrliča. Zaslužil je, da se obhaja njegov god slednje leto dne 17. marca.

5. Blagor ubogim, ker vaše je božje kraljestvo! Blagor, ki ste sedaj lačni, ker bote nasičeni! Blagor vam, ki sedaj jokate, ker se bote smejali! (Luk. 6, 20. 21). S temi blagodejnimi klici vabi Križani vas ubožce in sirote k svojemu križu, da vas potolaži in okreпча, vam podeli nebeških darov in dobrin,

¹ Primeri moj govor o Zaheju. (Lavantinske škofije uradna list. V Mariboru, 12. oktobra 1920. Štev. VIII. odst. 62. str. 118—123).

Jezus, ki je sam, ko je bil bogat, zavoljo nas ubožal tako, da ni imel, kamor bi bil svojo glavo mirno položil in so mu umirajočemu še oblačilo strgali s telesa, je rad bival med reveži, jim je oznanjeval evangelj, pa jih je napolnjeval z upom in vdanostjo v voljo božjo ter s potrpežljivostjo v bridkih, žalostnih urah. Usmilil se je slepih, gluhih, mutastih, kruljevih, gobavih, vodeničnih, obsedenih. Skrbel je za lačne in žejne, za popotne in nage, za bolne in ujetne, ko je priporočal množicam raznovrstna dobra dela usmiljenja.

Kristus je svaril pred nepotrebno skrbjo za to, kar je za življenje potrebno, ter je učil zaupanje v božjo previdnost. Delati moramo, pravi sv. Hieronim, prevelike skrbi pa ne smemo imeti. Pa pokaj govorim jaz, naj govori večna Beseda sama! Poslušajte! »Povem vam, ne skrbite za svoje življenje, kaj bote jedli, tudi ne za svoje telo, kaj bote oblačili. Ali ni življenje več ko jed in telo več ko oblačilo? Poglejte tice pod nebom, da ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice; in vaš Oče nebeški jih živi. Ali niste vi veliko več od njih? Kdo pa izmed vas more s svojimi skrbmi dodati k svoji postavi eden komolec? In za obleko kaj skrbite? Poglejte lilije na polju, kako rastejo; ne delajo in ne predejo; pa povem vam, da niti Salomon v vsej svoji časti ni bil tako oblečen kakor ena izmed njih. Če pa Bog tako oblači travo na polju, katera danes je in se jutri vrže v peč, koliko bolj bo vas, maloverni!

Ne skrbite torej, rekoč: Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblačili? Ker po tem poprašujejo pagani. Vaš Oče nebeški namreč ve, da potrebujete vse to. Išcite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico in vse to se vam bo navrglo. Ne skrbite torej za jutri, zakaj jutrišnji dan bo skrbel za se. Zadosti je dnevu njegovo zlo.» (Mat. 6, 25 nsl). Tako govori Križani! Tako se glasi njegov tolažljivi evangelj do ubogih in zapuščenih. Oklenite in držite se ga zvesto, da vas bodo po smrti vaši angelji varihi nesli v Abrahamovo naročje!

6. Približevali pa so se Jezusu cestninarji in grešniki, da bi ga poslušali. Z ozirom na te začetne besede petnajstega poglavja evangelja po sv. Lukežu pristopite zdaj vi grešniki in ve grešnice h Križanemu, da ga poslušate, ko vas milo vabi k pokori in resničnemu poboljšanju. Skesajte se v tem postnem času svojih grehov, hudobij in strasti ter se jih odkrito izpovejte in zanje zadostite! Pri Jezusu najdete usmiljenje, dobite odpuščanje. Ali ne? Zaslišite!

Glej, prijatelj cestninarjev in grešnikov (Mat 11, 19), tako so kazali pismarji in farizeji na Jezusa. Ko je bil v hiši Levija Alfejevega pri jedi, je bilo pri mizi mnogo cestninarjev in grešnikov skup z njim in z njegovimi učenci. Ko so pismarji in

farizeji videli, da je s cestninarji in grešniki, so govorili njegovim učencem: Zakaj vaš Učenik je in pije s cestninarji in grešniki? Ko je Jezus to slišal, jim reče: Zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak bolni; nisem namreč prišel klicat pravičnih, ampak grešnike. (Mark. 2, 15 nsl).

Kaj čuda potem, da so se mu približevali, kakor naglaša sv. Lukež, grešniki, da bi ga poslušali. Pismarji pa in farizeji so godrnjali, rekoč: Ta sprejema grešnike in je z njimi. Jezus pa jim je povedal priliko o izgubljeni ovci, katero išče pastir, ki ima sicer sto ovac, tako dolgo, dokler je ne najde. In ko jo najde, jo vesel zadene na svoje rame, in ko pride domov, skliče prijatelje in sosede in jim reče: Veselite se z menoj, ker sem našel svojo ovco, ki je bila izgubljena! Povem vam pa, da bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se izpokori, kakor nad devet in devetdeseterimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore. In pove jim še priliko o srebrniku, ki ga žena od svojih deset srebrnikov izgubi in skrbno išče, dokler ga ne najde. In ko ga najde, skliče prijateljice in sosede, rekoč: Veselite se z menoj, ker sem našla srebrnik, ki sem ga bila izgubila! Tako, povem vam, bo med božjimi angelji veselje nad enim grešnikom, ki se izpokori. Se tretjo priliko, ki je biser vseh prilik, je povedal Gospod pri tej priložnosti, namreč priliko o izgubljenem sinu, ki sem jo pa že zgoraj razložil.

Vse to izpričuje neizmerno ljubezen in usmiljenje Sina božjega, ki je prišel na ta svet, da išče, kar je izgubljeno, in da ozdravlja, kar je bolno. Bog z veseljem sprejema grešnike, ki se k njemu vračajo. S koliko radostjo je vzel dobri pastir najdeno ovco na svoje rame. In mar niso grešniki izgubljene ovce? Ako Bog z veseljem sprejme grešnika, ki se povrne k njemu, zakaj bi se potem bal, da ga zavrže in zapusti? Ako ga Bog išče, ko še beži od njega, ga hoče li odgnati zdaj, ko beži k njemu? Zatorej pa grešniki, delajmo pokoro, trkajmo na svoje prsi in kličimo: Bog bodi milostljiv nam grešnikom! In opravičeni bomo, saj je Jezus še na križu za grešnike molil in je pomilostil desnega razbojnika!

7. Posebej povabim in peljem sicer slavljene ali po svojem poklicu težki stan vojaški na najgroznejše borišče sveta, kjer je izkrvaveli Junak božji premagal greh in smrt in pekel ter je rešil in osvobodil od satana zaslužnjeni rod človeški. Križ krščanskih vojakov je velik, pa večji je Kristusov. In Križani olajšuje dobrim vojakom križe in težave, kakor pričuje njegovo blagohotno obnašanje do vojščakov.

Jezus je ozdravil bolnega vojščaka rimskemu stotniku, čigar trdno vero je očitno pohvalil. Čudovite besede je govoril ta rimski častnik, ponižne, vdane in zaupne besede, ki se še dandanes nešteto krat ponavljajo pri svetih mašah in obhajilih po široširnem katoliškem svetu. Ali ni izredno častno za

vojščake, da se pri zavživanju presvetě evharistije izrekajo blažene besede, katere je prvi izrekel veliko-dušen vojščak, čigar neminljiva slava stoji v evangelju?

In Jezus je pravkar na križu pomilostil centurija, ki je poveljeval rimski straži na Golgoti, da je resnobni rimljan prvi molil *credo* ali vero v Kristusa, ko je glasno zaklical tja v blodno in zmedeno množico: Taja Sin božji. On je pravični. Junaška veroizpoved! Mož se ni bal drhali okoli križa, se ni bal Pilata, ki je pravičnega krivično v smrt obsodil. Ta rimski stotnik se pač po pravici časti med svetniki.¹

Krščanski vojščaki! Ne sramujte se Križanega, odkrivajte se mu, služite mu zvesto in pogumno! On je vaš vodja h gotovi zmagi, k večni gloriiji.

8. Držite se Križanega zlasti vi, prečislani razumniki! On je večna Resnica, ki je stopila med ljudi, je živela kot Sin človekov s človeki, je poslala Svetega Duha in ustanovila sveto Cerkev, ki podpira človeški razum, da služi resnici, služi pravi vedi. Jezusov nauk je najvzvišenejši in najglobljejši.

Čudovit in pomenljiv dogodek! Kmalu po rojstvu drugega Salomona nedosežno večjega od prvega so pod vodstvom žarne zvezde pripotovali. Modri od vzhoda v Jeruzalem, kjer so neustrašno poprašali na dvoru kralja Heroda po novo rojenem judovskem Kralju. In ko so Magi, katero ime pomenja modre, učene, ukaželjne, izvedeli veselo vest, so hiteli, zopet peljani od čarobne zvezde, v najsrečnejše mesto sveta, v Betlehem, ter so tam v bornem hlevu počastili Dete božje, pa so Kralja kraljev bogato obdarovali. Kot neverniki so došli, kot spoznavalci Kristusovi so se vrnili v domovino, kjer so bili kesneje od sv. Tomaža krščeni in so ostali goreči častilci in misijonarji Jezusovi do svoje mučeniške smrti. Njihove svete ostanke so kristjani prenesli v Carigrad, pozneje v Milan in slednjič v Kolin, kjer so še danes shranjeni menda v najkrasnejšem

¹ Stare listine mučenske pripovedujejo o tem rimskem častniku, da se je rodil v selu Sandralis v Kapadociji in da je imel ime Kassius. Pod cesarjem Tiberijem je postal stotnik in je poveljeval straži pri križu in pri grobu na Kalvariji. Po svojem izpreobrnjenju se je imenoval Longinus (suličar). Ugledni in slavni centurijo je bil tudi pri pogrebu Križanega in pri njegovem čudovitem vstajenju pričujoč. Blago to vest je javno pričal ter se ni dal od judov z denarjem podkupiti, češ, da Jezus ni vstal od mrtvih, temveč njegovi učenci so ukradli telo. Še dva druga vojščaka se nista dala podkupiti in preslepiti.

Ko je Longin še videl kamenjanje sv. Štefana, se je potem vrnil v Kapadocijo, kamor pa je Pilat poslal biriče, ki so ga z obema zgoraj omenjenima vojščakoma vred umorili. Glavo so prinesli Pilatu, ki jo je za lep denar prepustil krvoločnim judom. Ti so jo vrgli v kalužo zunaj Jeruzalema, kjer so jo našli kristjani. Poslali so jo v Kapadocijo vernikom, ki so Longinovo truplo spoštljivo pokopali in visoko cenili. God sv. Longina se letno obhaja dne 16. oktobra (ali 15. marca). [Leben der Heiligen Gottes beschriebe von zwei Seelsorgspriestern des Bisthums Brixen mit Benützung vieler und bewährter Quellen. Innsbruck, 1861. Band II. Theil I. Monat März. Str. 245—254].

gotiškem domu sveta.¹ Po glasovitih teh Modrih, ki so imeli obilne znanosti z ozirom na prirodo in njene moči, na obnebje in njegovo zvezdje, s pogledom na verstvo in modroslovje, po darovitih teh možeh, pravim, so pač vsi modri in učeni poklicani h Kristusu, so povabljeni k vstopu v njegovo Cerkev, so napotjeni k luči večne gloriije.

Jezus se je rad razgovarjal z učenimi. Ko je neki pismoučeni videl, kako dobro je Gospod odgovarjal na razna prašanja, je pristopil k njemu z vprašanjem: Katera je prva vseh zapovedi? In Jezus je odvrnil: Prva vseh zapovedi je: Poslušaj Izrael, Gospod, tvoj Bog, je eden Bog. In ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega srca in iz vse duše; to je prva zapoved. Druga pa je tej podobna: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe. Večje od teh ni nobene druge zapovedi. In pismar mu je prelepo rekel: Prav Učenik, po resnici si rekel, da je eden Bog in da ni drugega razen njega. In njega ljubiti iz vsega srca in iz vsega uma in iz vse duše in iz vse moči in ljubiti bližnjega kakor samega sebe, je več, kakor vse žgavne in druge daritve. Zares moder odgovor! Jezus je sam to priznal, ko je rekel pismoučenemu: *Non es longe a regno Dei*. Nisi daleč od božjega kraljestva. (Mark. 12, 28 nsl).

Pa kdo se ne čudi človekoljubnosti, s katero je božji Učenik ponoči sprejel glasovitega Nikodema, katerega je sam imenoval učenika v Izraelu in ki je bil član velikega zbora? Učeni mož je želel postati ud božjega kraljestva, katero sta oznanjevala Janez in Jezus. Gospod je ukaželnemu vsa vprašanja prijazno pojasnil, da se mora človek preroditi po vodi in Svetem Duhu ali po zakramentu svetega krsta, ki hoče postati ud novega kraljestva. In ljubeznivo mu je razložil skrivnostno resnico odrešenja, rekoč: »Kakor je Mozes povišal kačo v puščavi, tako mora povišan biti Sin človekov, da kdorkoli vanj veruje, se ne pogubi, temveč ima večno življenje. Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da, kdorkoli veruje vanj, se ne pogubi, temveč ima večno življenje. Bog namreč ni poslal svojega Sina na svet, da bi sodil svet, marveč da se svet po njem vzveliča. Kdor vanj veruje, se ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Sina božjega. To pa je sodba, da je prišla luč na svet, pa so ljudje bolj ljubili temo ko luč; kajti njih dela so bila hudobna. Vsak namreč, ki dela hudo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne grajajo njegova dela. Kdor pa dela resnico, pride k luči, da se razodenejo njegova dela, da so v Bogu storjena.« (Jan. 3, 14 nsl).

¹ Dr. Michael Napotnik, Das hl. Dreikönigsfest. Vortrag gehalten in der Domkirche zu Marburg, den 6. Jänner 1898. Marburg, 1898. Str. 7 nsl.

Po tem večnega spomina vrednem ponočnem pogovoru je postal plemeniti Nikodem odločen pripadnik Jezusov. Nekikrat so farizeji poslali služabnike, da bi Jezusa prišli, in ko so se vrnili praznih rok, so jim veliki duhovniki rekli, zakaj ga niste privedli? Služabniki so odvrnili: Nikdar ni nobeden človek tako govoril, kakor ta človek. In ko so na to glavarji drhal prekleli, tedaj se je vzdignil zavedni in razsodni Nikodem in je slovesno vprašal: Ali obsodi naša postava človeka, ako ga prej ne sliši in ne pozna, kaj dela? Zavoljo tega odločnega nastopa so ga tovariši zaničevali in mu rekali: Tudi ti si Galilejec. (Jan. 7, 50. 51).

Jezus je v svoji šoli izučil apostole, evangeliste, največje veleume, kakor sv. Pavla, sv. Krizostoma, sv. Avgušтина, sv. Hieronima. Serafski učenik sv. Bonaventura je ponižno priznal, da se je pri nogah Križanega več naučil, kakor iz mnogih znanstvenih knjig in spisov. Pred leti sem v Napolju obiskal nekdanji krasni samostan dominikanski, da bi si v njem ogledal celico, v kateri je živel in pisal prvak šole sv. Tomaž Akvinčan, in pa čudodelni križ, s katerega mu je Vzveličar zaklical: Bene scripsisti de me; quam recipies a me pro tuo labore mercedem? Domine, non nisi te! Tomaž, dobro si pisal o meni; katero plačilo boš prejel za svoje delo? Na to je ta največji krščanski modroslovec odgovoril: Gospod, samo le tebe!

O slovenski razumniki in znanstveniki, zahajajte tudi vi v največjo in najvišjo šolo sveta — v šolo Kristusovo. Kam hočete drugam iti? Le tu najdete besede večnega življenja. Verujte živo v Jezusa, upajte trdno v njega, ljubite ga srčno, pa se potegujte zanj in ga poveljučujte s svojimi umskimi močmi, da vas sprejme v kraljestvo večne Resnice, Dobrote in Lepote! Res, križ je še danes judom pohujšanje in nevernikom nespamet, v resnici pa se še vedno izkazuje kot moč božja in modrost božja, ki vodi posamezne ljudi in cele narode k večnemu vzveličanju, pa tudi k časnemu blagostanju. Cim bliže križa, tem dalje od prepada.

9. H Križanemu se naj zatekajo oblastniki, da dobivajo od njega modrost in pomoč za blagoslovljeno delovanje v svojem tako težavnem in odgovornem poklicu.

Kristus ni hotel posvetne posesti. Ko mu jo je satan ponujal, ga je zavrnil in odgnal. On ni iskal posvetne oblasti. Ko so ga hoteli za kralja voliti, se je umaknil in skril v samoto. Plačeval je davek in je dal postaviti, dajati cesarju, kar je cesarjevega, pa tudi Bogu, kar je božjega. Ko mu je nekdo iz množice rekel: Učenik, reci mojemu bratu, da naj deli dediščino z menoj, mu je odgovoril: Človek, kdo me je postavil sodnika ali delivca črez vaju? Na drugi strani pa je oblastniku Judeje, Pilatu, ki

mu je dejal, ali ne veš, da imam oblast te križati in imam oblast te izpustiti, odgovoril: »Ne imel bi nikake oblasti do mene, ko bi ti ne bila dana od zgoraj.«

K Jezusu Kristusu torej, ki ni od tega sveta (Jan. 17, 14) pa je v tem svetu, in njegovo kraljestvo ni odtod (Jan. 18, 35) pa je tu v sveti Cerkvi, zahajajte pridno krščanski oblastniki, ter si pri njej zagotovite vhod v nebeško kraljestvo, za katero ste poklicani od vekomaj!

Obenem pa hvalimo vsi Boga za vse dobrote, po državi prejete, ter ga prosimo, da on, ki je kralj časa in narodov, blagoslovi našo kraljevino, varuje njen nazvoj in razcvit ter prešine njeno prebivalstvo s kvasom krščanske vere in krščanske morale. Širi pa se naj in utrjuje tudi Jezusovo kraljestvo resnice in pravice na zemlji, ena, sveta, katoliška in apostolska Cerkev!

10. Zapustimo z apostoli mreže, mi duhovniki, in pojdimo jadrno na goro h Križanemu, ki se obrača do nas kakor do svojih apostolov z vprašanjem: Ali hočete tudi vi oditi? Ne in ne! Odgovorimo v imenu Petra: Gospod, h komu pojdemo? Ti imaš besede večnega življenja, in mi smo verovali in spoznali, da si ti Kristus, Sin božji.

Kristus nas je poklical, da z besedo in z življenjem, enaki apostolom, vztrezamo njegovemu povelju: Pojdite in pridigujte vsaki stvari! In z ozirom na njegov opomin: To delajte v moj spomin, opravljajmo pobožno daritev svetě maše, ki je obnova krvave daritve na križu, in delimo goreče njegove svete zakramente. Pastir in škof naših duš pa naj bogato blagoslovi vse naše trude in napore, skrbi in grenkobe! Podeli nam naj milost milosti, stanovitnost v dobrem, tako, da ostanemo z njim na križu, dokler nas ne sname z njega smrt. Križ je orodje našega odrešenja in vzveličanja.

S tem se brani! Ko je vrli duhovnik Adolf Kolping umiral v hiši katoliških pomočnikov v Koloniji, je neprestano vpiral svoje pojemajoče oči na krasni križ, ki ga je prinesel iz Rima s seboj. Nankrat ga je snel s stene in prijel z obema rokama ter ga je vročil prijatelju duhovniku, ki je stal pri postelji in je bil bolniku na pomoč in tolažbo v zadnji uri. To ti darujem! S tem se brani! Prijatelj je visoko cenil dar blagega moža, ki je živel v spoznanju: V boju zoper svet in greh nam deli Duh božji potrebno moč; križ Kristusov nam pa je bandero in orožje obenem.

Ko sem zdaj zbral častite duhovnike pod zmagalnim znamenjem našega vzveličanja, povabim naposled vse mi v dušno skrb izročene škofljane, da gremo združeni v slovesni procesiji na goro k svetemu križu. Saj vsi trpimo in vzdihujemo pod pezo in težo vsakdanjih bremen. Na križu pa je tisti, ki je imel usmiljenje z množicami, kakor je sam klical: Misereor

super turbam, množica se mi smili, in jim je rad pomagal z besedo in dejanjem. V Kani galilejski je svatom oskrbel pitne hrane, je v puščavi dvakrat nasitil hudo lačne s pomnoženim kruhom in ga je še obilo preostalo. Apostolom je preskrbel bogat ribji lov, ko niso celo poprejšnjo noč nič ujeli. Hodil je po svoji domovini Palestini, dobrote deleč in čudeže delajoč. In nepokvarjene množice so mu bile hvaležno vdane, so hrule za njim, so ga z ušesi in usti poslušale, so dneve in dneve vztrajale pri njem, pa so mu izkazovale visoko čiščenje.

Ko je po izvolitvi apostolov prišel ž njimi z gore doli, je stal na ravnem polju, in pri njem je bila množica njegovih učencev in zelo mnogo ljudstva iz vse Judeje in iz Jeruzalema in od primorja in od Tira in Sidona, ki so bili prišli, da bi ga slišali in se ozdravljali od svojih bolezni. In tisti, katere so nadlegovali nečisti duhovi, so bili ozdravljeni. In vsa množica se ga je skušala dotikati, ker je moč izhajala iz njega in je vse ozdravljala. (Luk. 6, 17—19). Ko je odpotoval iz Galileje in prišel v judejske pokrajine onkraj Jordana, je šlo za njim veliko množic in jih je tam ozdravil. (Mat. 19, 1. 2). Najsijajneje je dobro ljudstvo razodelo globoko spoštovanje do svojega dobrotnika ob njegovem slovesnem vходу v Jeruzalem. Očividec sv. Matej piše: »Zelo veliko ljudi je pogrnilo svoja oblačila po potu; drugi pa so veje sekali z dreves in stlali na pot. Množice pa, ki so šle spredaj in zadaj, so klicale, rekoč: Hosana Sinu Davidovemu! Blagoslovljen, ki pride v imenu Gospodovem! Hosana na višavah! In ko je Jezus prišel v Jeruzalem, je bilo vse mesto po koncu, rekoč: Kdo je ta? Množice pa so govorile: Ta je Jezus, prorok iz Nazareta v Galileji. (Mat. 21, 8—11).

Čudodelnik nazareški, stopi v našo sredo, pa nam daj, česar potrebujemo za dušo in za telo! In Jezus nam ne preskrbuje le telesnega vsakdanjega kruha, ampak nam pripravlja tudi vedno duhovnega, evharističnega. Saj je Mučenik na križu tisti, ki je pri zadnji večerji vpostavil presveto evharistijo, nas je osrečil z nebeško mano, nam je dal kruh angeljski, kruh močnih, popotnico v večnost. S tem svetim kruhom je Jezus najprej nasitil svoje apostole, potem po vstajenju je pogostil ž njim dva učenca, v Emavs potujoča, ki sta ga spoznala na lomljenju kruha. Prejemajmo, kristjani predragi, iz ljubezni in zvestobe do Križanega, zlasti sedaj v velikonočnem času, ta kruh iz nebes, ki ima vso sladkost v sebi! Tam v mestecu Limpiaskem se ljudje vprašujejo, je li v tistem altarnem križu Kristus živ skrit ali se tista podoba od duše Jezusove oživlja — pač ne, te prikazni, ako resnične, so od Boga, čeprav na čudežni način, učinjene le zunaj — pa nad vse dvome vzvišen čudež je spodaj pod križem v tabernakelju s presvetim rešnjim Telesom. Tukaj

obiskujmo, tukaj molimo, tukaj zavživajmo križanega Kristusa!

V Gospodu mnogoljubljeni Lavantinci!

daj veste in znate, kdo je Križani tam na krvavi Kalvariji. On je naš najvišji duhovnik, učenikin vodnik. On vlada in zmaguje. Njegovo prestolje in žezlo je križ. Križa povišanje je svetá ohranitev. Križ, pravi sv. Hieronim, je steber človeškega rodu; na tem stebru sloni njegova hiša. (In psl. 95). Ko bo otemnelo solnce in luna ne bo dala svoje svetlobe in bodo zvezde padale z neba, tedaj se bo prikazalo znamenje Sinu človekovega na nebu, in jokali bodo vsi rodovi na zemlji in bodo videli Sina človekovega priti v oblakih neba z veliko močjo in z veličastvom. (Mat. 24, 29—31). Sveti križ bo takrat svetá edina luč, nada in bramba. O, da dospemo pod njegovim zavetjem v nebeški dom, ki je naš cilj in konec! To bo pa le tedaj mogoče, če tukaj častno bijemo boje Gospodove in če pridemo tja križani, kakor naš Gospod in Vzveličar Jezus Kristus.

To se bo zgodilo tem varneje, čim zvesteje se bomo ozirali in zanašali na tisto junaško ženo, ki je strla po svoji brezmadežnosti in po rojenju Sina božjega glavo kači, pa je rešila božje Dete iz rok Herodovih, je pomagala s svojo materino priprošnjo svatom v Kani galilejski, je pogumno stala poleg križa ter je srčno prenesla vse bridkosti križanja in pogreba svojega nad vse ljubljenega Sina. In ta čudovita, od Jezusa Janezu in po njem nam vsem izročena Mati je tolažnica žalostnih, pribežališče grešnikov, pomočnica kristjanov, je kraljica miru. Pod njeno okrilje se mi podamo in prosimo opore, da ne tonemo in ginemo.

Poleg svetega križa stojita še dva druga. Na levem visi razbojnik, ki je križ zaslužil, čeprav mu ga je drug človek iztesal. Pa kako ga je prenašal? Brez kesa in zatorej brez zasluženja. Če si Sin božji, tako je zaničeval svojega Gospoda, stopi s križa in pomagaj nama! O sreča, da na tega hudobneža in pa pismarjev zasramovanje ni stopil Jezus s križa; sovražniki bi se ne bili izpreobrnili in nam bi še bila zaprta vrata nebeška! Nespokoren in trdovraten je umrl zanikarnež. In kje naj iščem njegovo dušo? Ne vem. Vem pa to, da bi nobeden izmed nas ne hotel umreti takovšne smrti. Na desnem razpelu je privezan tudi tolovaj, ki je križ zaslužil, akoravno mu ga je drug človek naredil. In kako ga je pretrpel? Vzveličavno. Prvič se je skesano izpovedal, rekoč: Midva trpiva po pravici, ta le pa ni storil nič krivega. V taki izpovedi se dobi odveza. In drugič je prisrčno prosil pomiloščenja, vzdihnivši: Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo.

Pač večnega spomina vredni memento, spomni se me! Spokornik je imel Križanega za kralja, kakor je stalo v nadpisu: Jezus nazareški kralj judov. Hudo-delnik umrje. In kje je njegova duša? To vem gotovo. Saj mu je Jezus, ki je proti njemu nagnil glavo, zatrdil: Še danes boš z menoj v raj! O srečna sodba! Cerkev časti sv. Dizma kot patrona v smrt obsojenih. Tam v ruški Marijini cerkvi stoji na desni strani velikega altarja krasni altar, ki je posvečen blaženemu spokorniku, kako nese vesel svoj križ Jezusovemu križu naproti. Že večkrat sem klečal pred tem žrtvenikom in prosil, da naj Križani meni in mojim podeli, če ne milosti, ki jo je podaril Petru in Magdaleni, pa vsaj milost, ki jo je izkazal desnemu zaničnežu.

In Kristus križani bode naš rešnik in ne sodnik, če se ne bomo pred svetom sramovali njegovega križa, ampak ga proslavljali in poviševali ter se v njem hvalili po vzgledu velikega apostola Pavla, ki je pisal Galačanom: »Mene pa Bog varuj, da bi se z drugim hvalil kakor s križem Gospoda našega Jezusa Kristusa, po katerem je meni svet križan in jaz svetu. In katerikoli se po tem navodilu ravna, mir in milost nad njimi!« (Gal. 6, 14. 16). Nedavno je deželna zbornica južnoameriške Kolumbije predložila zakon, češ, da se naj Jezus Kristus javno slavi od države.

Pri debati ali razgovoru o tem predlogu je poslanec Dr. Mejia povedal zborovalcem, ki so ga kakor brez dihanja poslušali, to le: Za svojo dolžnost spoznam, da povzdignem svoj glas za predloženi zakon. Pred 54 leti sem pripadal radikalni stranki. Kot mladenič sem bil odločen radikalec (brezverec). Moj oče in moji predstarši so bili radikalc. Jaz sem se radikalizma navzel doma, v šoli in na vseučilišču. Jaz sem krščansko misel preganjal, sem bil zaklet sovražnik Kristusa in Cerkve. Preganjal sem Kristusa in njegovo Cerkev z vsemi sredstvi, ki so mi bila pri rokah. Srečo pa sem imel, da sem spoznal svojo zmoto. Našel sem slednjič pravo, edino pravo pot. Zdaj, ko vse obžalujem, globoko obžalujem, gledam s sramoto na svoje poprejšnje življenje. Jaz se mu odpovem, ga studim in sem sklenil, to v zbornici povedati. Iz poprejšnjega življenja mi

je ostala le gorečnost. Tako goreče, kakor sem prej Kristusa preganjal, bom odslej branil navdušeno vero v njega in izpovem na ves glas, da sem veren in katoličan. Moji prejšnji prijatelji me naj napadajo in sramotijo — nič ne dene. Ne bodo mi zabranili klica: Kristus zmaguj, Kristus vladaj, Kristus nas reši vsega zla!¹

Vse občinstvo je strmelo nad nepričakovanim govorom, pa je burno izkazovalo čast in hvalo možu, ki je očitno preklical svojo dolgoletno zmoto ter je javno izpovedal svojo katoliško vero. Vsa slava pa tudi ameriški državi Kolumbiji, ki je v zbornici sklenila slovesno, Kristusa v državi javno častiti! O katoliški Lavantinci, ne sramujmo se tudi mi, pred vsem svetom kazati svojo živo, dejansko vero v Kristusa in sicer križanega! Čim dalje od križa, tem bliže pogube. Pri nevarni vožji po razburkanem morju sedanjega življenja je križ krmilo in veslo, je sidro in držalo.

Ko je sv. Janez od Boga, čigar god bomo prihodnjega dne 8. marca praznovali, čutil, da se mu bliža smrt, je zaprosil vse okoli njega stoječe, da naj zapustijo vežo. Ko so izšli, je zbral bolnik svoje zadnje moči, je vstal in se oblekel. Potem se je vlekel k velikemu križu, ki je bil, malo dvignjen od tal, pritrtjen na zidu. Pred ta križ je pokleknil svetnik, ga je objel in poljubil. Držeč se svojega križanega Vzveličarja, je lil svoje zadnje solze, solze najiskrenejše ljubezni, najtoplejše zahvale in najsrdčnejšega hrepenenja po razvezi in po neločljivem združenju z Jezusom v domovini večnega miru. In v objemu Križanega je nekdanji vojščak v boju zoper Turke in kesneje glasoviti ustanovitelj reda usmiljenih bratov umrl dne 8. marca 1550.

Pač sladka in blažena smrt v znožju in naročju Križanega! Častimo križ, ljubimo križ, branimo se s križem, odmrmo grehu v znožju križa! Potem nam bo porok večno srečnega življenja. S to živo željo končam svoj letošnji postni pastirski list ter podelim iz dna srca dragemu duhovstvu in ljubemu ljudstvu nadpastirski blagoslov v imenu Oče † ta in Si † na in Svetega † Duha. Amen.

V Mariboru, na god sv. Antona puščavnika, dne 17. januarja leta Gospodovega 1921.

† Mihael,
knezoškof.

Opomba: Predležeci pastirski list naj častiti dušni pastirji berejo s pridižnic vernikom nedeljo kvinkvagesimo, prvo in drugo nedeljo v postu ali dne 6., 13. in 20. februarja 1921.

¹ Der christliche Kinderfreund. Monatsschrift für christliche Erziehung und Rettung der Jugend. Innsbruck, Februar 1920. Nr. 2. Str. 19.

Postna postava za leto 1921.

Za Lavantinsko škofijo velja v letu 1921 naslednja postna postava:

I. Dnevi, ob katerih je zapovedano, v jedi si pritrpati in obenem zdržati se mesnih jedi, torej popolni ali ostri postni dnevi so ti le:

1. pepelnica;
2. petki štiridesetdanskega posta in velika sobota dopoldne (od poldneva naprej neha za ta dan abstinenca in jejunij).
3. srede in petki kvatrnih tednov;
4. bilja ali dan pred Duhovim (Binkoštni) in pred Božičem.

II. Dnevi, ob katerih je sicer dovoljeno meso uživati, toda le enkrat na dan se nasititi, zjutraj in na večer pa le kaj malega zaužiti, so naslednji:

1. vsi dnevi štiridesetdanskega posta (tudi veliki četrtek) razen nedelj (med temi so, kakor že zgoraj I. 1. 2. in 3. omenjeno, pepelnica, kvatrna sredo, petki in velika sobota dopoldne popolni ali ostri postni dnevi);
2. sobote štirih kvatrnih tednov;
3. bilje ali dnevi pred praznikoma vnebovzvetja device Marije in Vseh svetnikov.

III. Dnevi, ob katerih je prepovedano le zauživanje mesa, pa je dovoljeno, večkrat na dan se nasititi, so: vsi ostali petki celega leta.

IV. Ob nedeljah in zapovedanih praznikih preneha vsak post, bodisi da je treba zdržati se mesnih jedi ali si pritrpati ali obojno; izvzet pa je praznik štiridesetdanskega posta, ob katerem preneha le dolžnost zdržati se mesnih jedi, treba pa je si pritrpati pri jedi. To velja tudi za odpravljene praznike, ako se obhajajo z redno službo božjo in ob obilni udeležbi vernikov. Post ob biljah pred prazniki se ne preloži na prejšnji dan, ampak izostane, ako pride bilja na nedeljo ali praznik.

V. Kar se tiče olajšave zapovedi, zdržati se mesnih jedi, velja nastopna določba, in sicer:

1. Le za posamezne kraje: Kjer se ob petkih ali drugih takih dnevih, ob katerih je prepovedano jesti meso, vrši sejem in se shaja mnogo ljudstva, tam je dovoljeno, ta sejmski dan uživati meso. Ta dovolitev velja pa le za kraj, v katerem je sejem, torej ne za druge kraje (trge, vasi), ki morda spadajo še k tisti župniji.

2. Za poedine osebe dovoljujem naslednje:

a) Vse dni med letom, izvzemši pepelnico, veliki petek in veliko soboto dopoldne ter bilji pred Binkoštni in pred Božičem, smejo uživati mesne jedi

delavci v rudokopih in v tovarnah ali fabrikah; popotniki, ki obedujejo v gostilnah in krčmah; tudi drugi, ki n. pr. v mestih, trgih in podrugod hodijo v gostilne na hrano.

b) Vse dni, izvzemši le veliki petek, smejo zauživati mesne jedi kondukerji ali sprevodniki na železnicah; tisti, ki potujejo z železnico in morajo obedovati po gostilnah železniških postaj; bolniki v toplicah, na slatinah ali v drugih zdravilstvenih zavodih, s svojimi domačimi in strežniki vred. Ta olajšava pa ne velja za nje, ki le za kratek čas ali zaradi razveseljevanja obiskujejo zdravilišča ali toplice.

c) Vse dni med letom brez izjeme smejo mesne jedi uživati taki reveži, ki si vsled velikega siromaštva ne morejo izbirati živil in so prisiljeni jesti, karkoli se jim podari; ako pa dobijo za miloščino postne jedi, ne smejo uživati mesa;

nadalje osebe, katere in dokler morajo (n. pr. hlapci ali dekle) prebivati pri takih ljudeh, ki jim ne dajo postnih jedi; skrbijo pa naj, da se, ako le mogoče, vsaj veliki petek zdržijo uživanja mesa.

VI. Ob vseh postnih dnevih, bodisi mesojeja prepovedana ali ne, je dovoljeno uživanje mlečnih in jajčnih jedi ter raba mesne zabele (začimbe) ne le pri obedu, temveč tudi pri malem zaužitku.

VII. Ni prepovedano, uživati pri isti pojedini ribe in meso; tudi se more obed zamenjati z večernim okrepčilom (t. j. dovoljeno je, da opoldne samo kaj malega zaužijemo, pa se zvečer nasitimo ali imamo glavno kosilo).

VIII. Slednjič je treba opomniti še to le:

a) Vsi, ki uživajo meso ob polajšanih dnevih (t. j. ob sobotah štiridesetdanskega posta in kvatrnih tednov, na bilje pred praznikoma Marijinega vnebovzvetja in Vseh svetnikov in kadarkoli pride kateri odpravljenih praznikov, ki pa se še slovesno obhaja, na postni dan), morajo vsak takovšni dan pobožno in v duhu pokore moliti trikrat „Oče naš“ in trikrat „Češčena Marija“ in na koncu „apostolsko vero“ v čast bridkemu trpljenju našega Gospoda Jezusa Kristusa. Kjer je več ljudi pri mizi, se naj ta molitev opravlja na glas in skupaj.

Posebej še v Gospodu opominjam vse vernike, da si naj prizadevajo po svojih močeh, to od svetega očeta dovoljeno olajšavo postne zapovedi nadomeščati z drugimi pobožnimi deli, zlasti s tem, da obilneje opravljajo dobra dela krščanskega usmiljenja ter podpirajo ubožce in siromake.

b) Župniki imajo od 19. maja 1918 naprej oblast, da v posebnih slučajih iz pravičnega vzroka posameznim župljanom in posameznim družinam tudi takrat, če se nahajajo izven župnije, in v svoji župniji tudi tujcem izpregledajo postno zapoved, bodi pritrpati si pri jedi, bodi zdržati se mesnih jedi, kakor tudi oboje. Bolnikom za nekoliko časa olajšati post, so pooblaščeni tudi izpovedniki. Pitrpati si pri jedi pa niso dolžni bolniki in tisti, ki morajo opravljati prav težka dela.

c) Svetni in redovni duhovniki, bogoslovci in gojenci dijaškega semenišča, cerkvene družine in cerkveni

zavodi obojega spola pa se morajo odlikovati po ostrejšem izpolnjevanju postne zapovedi, zato se naj ob postnih dnevih, ob katerih je uživanje mesa svetnim ljudem dovoljeno opoldne in na večer, zdržujejo mesa na večer pri malem zaužitku.

Končno še odločim za Lavantinsko škofijo, pooblaščen od svetega očeta papeža Benedikta XV. z ukrepom svete konciljske kongregacije z dne 9. novembra 1920, da se čas za opravljanje svete izpovedi in za prejem svetega velikonočnega obhajila začne s 1. postno nedeljo in se konča s 1. nedeljo po Binkošti ali s praznikom presvete Trojice. Spominjam

V Mariboru, na god sv. Pavla puščavnika, dne 15. januarja 1921.

† **Mihael,**
nadpastir.

Opomba. Postna postava se naj vernikom oznani, v nedeljo kvinkvagesimo ali petdesetnico. Med letom pa se še vsak post posebej oznani poprejšnjo nedeljo.

3.

Smrt prečastitega gospoda Dr. Antona Mahnič, škofa na Krku.

Kn. šk. ordinarijatu je došla dne 14. decembra 1920 iz Zagreba naslednja brzojavka:

Biskup Mahnič ovdje danas umro. Sprovod srobotu osamnajstog decembra devet sati prijepodne. Nadbiskup.

Na to je bil dne 16. decembra 1920 brzojavno poslan ta-le odgovor:

Archiepiscopalis Ordinariatus. Zagreb.

Tristi nuntio accepto supplex oro Deum, ut Confratri e mortali vita ad immortalem evocato largiter retribuatur exantlatos labores et sudores. Have pia anima!

† **Michael,**
Praesul Lavantin.

4.

Osebna naznanila.

Imenovan je bil p. n. gospod kanonik Maksimilijan Vraber, doctor rom. in iure canonico, za člana višjega šolskega sveta v Ljubljani (26. novembra 1920).

Umeščeni so bili gospodje: Leopold Kolenc, župnik v Širju, kot župnik v Kapelah pri Brežicah (1. novembra 1920); Janez Ilc, I. kapelan v Rušah, kot župnik ravnotam; Viktor Kragl, provizor v Framu, kot župnik ravnotam; Alfonz Požar, župnik na Frankolovem, kot župnik v Rečici in Janez Slavič, kapelan v Marenbergu, kot župnik v Kostrivnici (1. decembra 1920).

V Lavantinsko škofijo so bili sprejeti gospodje: Viktor Kragl, duhovnik ljubljanske škofije (19. oktobra 1920); iz krške škofije pa duhovnika: Janez Dolinar (28. novembra 1920) in Franc Lasser (30. novembra 1920).

Postavljeni so bili gospodje: Alojzij Sunčič, kapelan pri Sv. Andražu v Slov. goricah, za provizorja ravnotam (20. oktobra 1920); Janez Atelšek, kapelan pri Sv. Barbari v Haložah, za provizorja v Širju (1. novembra 1920); Janez Dolinar za provizorja pri Sv. Primožu na Pohorju (7. novembra 1920); Franc Lasser za provizorja na Frankolovem (1. decembra 1920).

Nastavljena sta bila kot kapelana gospoda: Dr. Valentin Mörtl, duhovnik krške škofije, v Marenbergu (1. decembra 1920) in Anton Kocijančič, duhovnik ljubljanske škofije, na Ponikvi (7. novembra 1920).

Prestavljeni so bili gospodje kapelani s 1. novembrom 1920: Jožef Dušič iz Rajhenburga (I) k Sv. Barbari v Haložah; Jakob Rabusa iz Dobove v Rajhenburg (I) in Maksimilijan Šlander iz Ponikve v Rajhenburg (II).

Zopet nastavljeni so bili gospodje: Anton Peršuh, provizor pri Mariji Snežni na Velki, kot kapelan ravnotam (1. septembra, 15. decembra 1920 pa prestavljen k Sv. Ani na Krembergu); Andrej Pirc, deficient, kot kapelan v Dobovi (1. novembra 1920); Franc Jazbinšek, provizor v Rečici, kot kapelan ravnotam (1. decembra 1920).

Dopust zaradi bolezni je dobil gospod Franc Rop, kapelan pri Sv. Ani na Krembergu (1. decembra 1920).

Začasno prazni ostaneta mesti kapelanov pri Sv. Andražu v Slov. goricah in pri Mariji Snežni na Velki.

Umrli sta dne 17. oktobra 1920 gospoda: Jakob Očgerl, župnik pri Sv. Andražu v Slov. goricah v 68. in Andrej Fekonja vpokojeni župnik iz Buč tč. v Šošanju v 69. letu starosti.

Kn. šk. Lavantinski konzistorij v Mariboru,

dne 20. januarja 1921.

Martin Matek,

doctor rom. in iure canonico,
ravnatelj kn. šk. pisarne.